

CIVIL MISCELLANEOUS

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ.

ਛਾਉਣੀ ਬੋਰਡ, ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਲਛਮਣ ਦਸ਼ਰੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 648

ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ (1924 ਦਾ II) ਸੈਕਸ਼ਨ 84 ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਘਾਤਕ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 84 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਗ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ. ਧਾਰਾ 84 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ'।

ਹੇਲਡ, ਅਜਿਹੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਜਾਂ ਆਰਟੀਕਲ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਰੋਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਈ

ਕੋਰਟ ਆਪਣੀ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸੁਓਮੋਟੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 4 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ।

ਐਚ ਐਲ ਸਰੀਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

DUA, J. ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲਾਚਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਉਸ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਇਸ ਸੋਧ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ.. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣ-ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਲਾਠੀਆਂ ਓਨੀ ਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ

ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣਾ. ਆਰਟੀਕਲ 227 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਅੰਤਰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਦੋ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਰੋਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਬਾਈਡਿੰਗ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਸਿਰਫ ਮਦਦਗਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ. ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਪਟਾਏ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਰੀ

ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਇਹ ਹੁਕਮ 4 ਸਤੰਬਰ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 4 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੇ 30 ਮਾਰਚ 1960 ਨੂੰ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ 5 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 6 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ 9 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਣਜਾਣੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ 11 ਜੁਲਾਈ, 1960 ਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1960 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, 6 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਤੱਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ।

ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੇਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲੇ ਜਾਪਦੇ

ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਖਤਿਆਰੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਦੇਰੀ ਇੰਨੀ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਬਾਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਉਭਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। . ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਅਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਟੀਕ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ

ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣ।

ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਛੋਟਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 84 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 84 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 10, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਜ਼ਾਬਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 84 ਅਧੀਨ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ; ਅਤੇ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਮੂਲ ਚੰਦ (1) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਪਰੂ, ਜੇ., ਨੇ ਯੂ.ਪੀ. (ਅਸਥਾਈ) ਕੰਟਰੋਲ ਆਫ਼ ਰੈਂਟ ਐਂਡ ਇਵੇਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (3 ਆਫ਼ 1947) ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੈਂਟਰਲ ਟਾਕੀਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (2) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂ.ਪੀ. (ਅਸਥਾਈ) ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ "ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇਵਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਕਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂਲਾਲ ਰਾਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ

ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 10(2) , ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਿਯਮ 26 ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ 1953 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਐਨ. ਭਨੋਟ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ) ਕਿ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਐਸ. ਚਤਰਥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਆਰਡਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ

ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ। ਸਮੀਕਰਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 84 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮੀਕਰਨ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਗਪੁਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵਡਮੁੱਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਅਤੇ ਤਰਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ

ਦੇ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਡ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੈਟੋਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 84 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 84 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੀਕਰਨ.

ਪਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ; ਮੈਂ ਧਾਰਾ 226 ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਘੋਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ। . ਬੱਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੰਬੰਧੀ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਲਟਕੀ ਹੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਆਪਣੇ

ਵਿਵੇਕ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ; ਇਸ ਲਈ, ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ।
ਆਰ.ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)